

ב"ה • ערב שבת כי תבוא • י"ג אלול תשע"ט • גיליון 403
עלון שבועי של בית חב"ד כרמי צור • בהנהלת הרב דוד רוזנפלד

כניסת השבת

ירושלים : 18:03

חברון : 18:13

יציאת השבת

ירושלים : 19:14

חברון : 19:10

שבת שלום ומבורך !

חדשות מהשטח

שיעורים

יום רביעי בשעה 20:00 : פרשת שבוע.
באולם הכולל. כיבוד קל במקום.

חברותא בחסידות

אתה רוצה להעמיק ולגלות את החלק הפנימי של תורה, אך זה נראה קשה, לא מוכר. עומדת בפניך הזדמנות! התקשר לרב דוד רוזנפלד בטל. 054-5218770 ונסדר לימוד חברותא בתורת החסידות.

תהילים בחודש אלול

אמר אדמו"ר הזקן בשם מורנו הבעל שם טוב : מיום שני של ראש חודש אלול עד ערב יום-הכיפורים ועד בכלל, אומרים בכל יום - במשך היום - שלושה פרקי תהילים לפי הסדר. מי שהחסיר - יתחיל מהיום שהוא עומד בו, ואת אשר החסיר - ישלים (אי-אפשר לומר 'מראש' את הפרקים של הימים הבאים). וביום הכיפורים אומרים שלשים וששה פרקים: ט' קודם כל נדרי, ט' קודם השינה, ט' אחר מוסף, ט' אחר נעילה.

תגובות

הרב דוד רוזנפלד, 054-5218770

chabadkt@012.net.il

fb.me/chabadkt

נא לשמור על קדושת הגיליון

חג שמח !

ח"י אלול, שחגגנו ביום רביעי, הוא יום הולדת שני המאורות הגדולים, מורנו רבי ישראל בעל שם טוב שנוולד בח"י אלול נח"ת ואדמו"ר הזקן בעל התניא והשולחן ערוך ומייסד חסידות חב"ד שנוולד בח"י אלול קה"ת. היות יום הולדתו של צדיק יום של שמחה מיוחדת מופיע בכמה מקומות בחז"ל, ובפרט לגבי יצחק אבינו ומשה רבנו. יחד עם זאת, לא ראינו ששמחה זו משתקפת בהנהגה מיוחדת אצל בני ישראל. למרות זאת, יום הולדתם של הבעל שם טוב ושל אדמו"ר הזקן התפרסם באופן גלוי לכל על ידי אדמו"ר הרשב"ב נ"ע (דור חמישי לאדמו"ר חב"ד) ועל ידי בנו, הרבי הקודם.

בהיות התינוק בבטן אמו, כל איבריו קיימים, הוא אוכל מאוכל אמו ושמור מכל נזק. גם ברוחניות, נר דלוק על ראשו והוא לומד את כל התורה כולה מפי המלאך. אחרי לידתו, תנועותיו מוגבלות, אכילתו דורשת מאמץ, הוא שכח את לימודו וצריך להתחיל מהתחלה, ללמוד לדבר וכו'. אם כך, לידתו היא ירידה נוראה ומה השמחה של לידת תינוק? התשובה לכך היא שכל עוד והוא במעי אמו, הוא לא נחשב למציאות בפני עצמו. ולכן, אם הוא מסכן את אמו מותר להרוג אותו. אבל ברגע שהוא יצא לאוויר העולם, הוא הופך להיות מציאות עצמאית, הן בגשמיות (גוף נפרד) והן ברוחניות (חיות הנשמה). וזאת השמחה שאנחנו חוגגים בכל יום הולדת, הפיכת האדם למציאות עצמית.

לפי זה מובן למה ביום הולדתם של הבעל שם טוב ושל אדמו"ר הזקן מודגש השמחה המיוחדת. ידוע שהגלות נמשל לעיבור וגאולת ימי המשיח נמשלו ללידה. תורת החסידות, אשר עניינה ההכנה לימות המשיח, שייכת לעניין הלידה. לימוד התורה וקיום המצוות יכול לבוא בשני אופנים. יש אדם הלומד התורה, אבל הוא והתורה הם שני דברים נפרדים. אמנם הוא מקפיד על קלה כחמורה אבל מורגש שהתורה אינה מציאותו. הוא דומה לעיבור בו צרכיו באים מאמו. הבעל שם טוב גילה את המציאות הפנימית, שכל דבר קשור להקב"ה ולתורתו. התורה היא מציאותו האמתית של היהודי, בדומה ללידה שהחיות נהיית שלו.

ההבדל בין עובר לבין התינוק הנוולד לא מתבטא רק בחיות הכללית שלו אלא גם בחיות הפרטית של כל איבר ואיבר. בעת לידתו, כל איבר, כל כוח מקבל את חיותו באופן עצמאי, ללא תלות יותר באמו. כך גם ברוחניות. הבעל שם טוב, מייסד החסידות הכללית, הביא חיות כללית בקיום תורה ומצוות על ידי גילוי הנקודה הפנימית של הנשמה של היהודי, כוח האמונה. אדמו"ר הזקן, מייסד חסידות חב"ד, הוריד את האמונה לשכל, באופן שהמוח שליט על הלב, שהשכל משפיע על הכוחות הפנימיים של הנשמה, כל אחד ואחד לפי תכונותיו ואופיו.

ח"י אלול הוא יום הולדתם של שני המאורות הגדולים, כפי שהודגש בפתגמו של הרבי הקודם. ליהודי דרושים שני סוגי העבודה. מצד אחד צריך שיהיה לו אמונה המביאה לו חיות כללית בעבודת ה', ומאידך צריך שהאמונה לא תישאר באופן מקיף אלא שתחדור לכל כוחותיו הפנימיים. ננצל את יום זה, השייך גם לגילוי של החיות הכללית וגם לחיות הפרטית, להוסיף וחיצוק בלימוד תורת החסידות בכלל, ותורת חסידות חב"ד בפרט, ובכך נרזז את "אני היום ילדתיך" הכללי של עם ישראל, בביאת משיח צדקנו תיכף ומיד ממש.

נהוג לומר לפני התפילה: "הריני מקבל עלי מצוות עשה של ואהבת לרעך כמוך". לפני שמבקשים מה' צריך להוכיח שגם אנו מוכנים לתת.

מעשה שהיה

שתי תמונות סגרו מעגל

הוא היה נער יהודי אוסטרלי, שומר מסורת, שפיתוי החיים גרמו לו לרדת מדרך הישר. הוא הידרדר עד לעישון סמים והמשפחה כבר אמרה נואש ממנו. בדרך לא דרך נודע הדבר למנהל בית-חב"ד, שליח הרבי מליובאוויטש שבעיר מגוריו, ובתאום עם המשפחה הוא החל במבצע להצלת הנער.

הוא יצר עם הנער קשר טוב ולאחר מאמצים מרובים, מלווים בהרבה עזרת שמים גלויה, הצליח להעלותו חזרה אל דרך התורה והמצוות. אך בעיה אחת נותרה באיבה: הנער לא הצליח להיגמל מעישון הסמים. אפילו הפסקה של עשרים-וארבע שעות של שבת היו מעבר לסיבולת של הנער.

שליחו של הרבי הציע לו לכתוב על-כך מכתב לרבי. הנער עשה כך וזכה לקבל ברכה להצלחה בגמילה ובתוך זמן קצר הוכיחה הברכה את עצמה. הבחור נגמל ואף פיתח שיטה ייחודית, אותה יישם על בשרו, לגמילה. כאשר כתב על שיטתו לרבי, השיבו הרבי כי עליו לפרסם את עצמו ולעזור ולסייע לאנשים. הבחור שמע לעצה, פרסם את עצמו ושמו הטוב בתחום זה הגיע למרחקים, גם מחוץ לאוסטרליה.

ברבות השנים, יצא לו לטפל באדם שחור, שחקן בייסבול מפורסם. היהודי הצליח לגמלו בשיטתו הייחודית וכתוצאה מהטיפול, נקשרה נפשו של השחור בנפשו של היהודי באופן מיוחד. ימים שלמים אהב לבלות בחברתו.

אותו שחקן היה אדם שרירני ובעל מראה אימתני, ותכונה זו עמדה ליהודי לעזר רב. השחור הפך למין שומר-ראש בלתי מוצהר שלו. מטבע עבודתו נקלע היהודי למצבים לא נעימים מול כל מיני טיפוסים אלימים ונוכחותו של השחור לצדו פתרה הרבה בעיות.

ביום מן הימים ישבו היהודי והשחור במשרד ולפתע נשמע רחש מן החדר הסמוך. שניהם

ניגשו למקור הרעש והבחינו כי תמונתו של הרבי שהייתה תלויה על הקיר נפלה. הגוי כבר הכיר את סגנון התגובות של רעהו היהודי, מה גם שידע על הקשר המיוחד שלו עם הרבי. תגובתו הספונטאנית, של הגוי, הייתה: "כנראה ישנו יהודי בצרה והרבי רוצה להסב את תשומת לבנו כי נחפשהו ונצילהו..."

בטבעיות, יצאו השניים אל הרחוב, פשוט כדי למצוא את היהודי שאליו מתכוון הרבי. הם עמדו כך שניות ספורות ממש ופתאום זיהו אישה צעירה יוצאת נמרצות מאחד הבניינים הסמוכים - לכיוונם. בטרם הספיקו להתעשת, הגיעה אליהם האישה ופנתה

בראי הפרשה

ולקחת מראשית כל פרי האדמה (דברים

כ"ב)

מצוות הביכורים, שבה נפתחת פרשתנו, נועדה בפשטות לבטא את רגשי תודתו של יהודי על השפע שהקב"ה העניק לו. ביטויים של הכרת-תודה קיימים בתחומים נוספים של חיי התורה והמצוות, החל מאמירת "מודה אני" בקומו של האדם משנתו, דרך ברכת המזון וכדומה. יתרה מזו: אף אצל הגויים, להבדיל, יש המברכים את ה' על המזון.

אולם במצוות הביכורים יש חידוש מיוחד - במצווה זו כורך היהודי את הבעת תודתו גם במעשה ממשי. נוסף על אמירת דברי התודה והשבח בפיו, הוא גם נוטל בפועל "מראשית כל פרי האדמה", מביאו לבית-המקדש ומניחו "לפני ה' אלוקיך". בכך מומחשת ההכרה, שכל הווייתו ברשותו של ה' - במחשבה, בדיבור ואף במעשה.

המקום האמיתי

מצוות הביכורים מסמלת את הקשר של יהודי עם הקב"ה. עם-ישראל נקרא אף הוא 'ביכורים', כפי שנאמר: "כביכורה בתאנה בראשיתה ראיתי אבותיכם". כשם שהביכורים הם ראשית פרי האדמה, כך עם-ישראל הוא ראשית כל הבריאה, כמאמר חז"ל, ש"מחשבתן של ישראל קדמה לכל דבר".

כשם שהביכורים צריכים להיות מובאים לירושלים, כך מקומו האמיתי של כל יהודי הוא "לפני ה' אלוקיך" - בבית-המקדש. כל יהודי, בתחושתו ובהכרתו, צריך להיות קשור ומחובר עם הקב"ה, בכל תחומי חייו ובכל מציאותו.

כל תחומי החיים

רעיון זה צריך למלא את כל חייו של יהודי. עליו לחוש, כי הוא בגדר 'ביכורים' לא רק בשעה שהוא עוסק בלימוד התורה וקיום המצוות, אלא גם כשהוא מתעסק בחיי חולין - בפרנסה, באכילה ובשתייה וכדומה. הואיל ועיסוקים אלה הם חלק מחייו של יהודי, הרי גם הם חלק מהווייתו כ'ביכורים'.

ואפילו כשמדובר במחשבה אחת, בדיבור אחד או במעשה אחד - הרי כשהוא מתבונן כראוי שגם דברים אלה הם חלק מה'ביכורים' המובאים לבית-המקדש, ודאי ישתדל ויתאמץ שכל דבר, ולו הפעוט ביותר, ייעשה במלוא שימת-הלב והזהירות.

"עד מתי?!"

אמנם שלמותה של מצוות הביכורים תהיה רק בגאולה האמיתית והשלמה, כאשר יבנה בית-המקדש השלישי, אולם מאחר שעל-פי כל הסימנים אנו עומדים סמוך לבואה של הגאולה, יש להתחזק ביותר בתוכנה של מצוות הביכורים במשמעותה הרוחנית.

ובמיוחד שבמצווה זו ניתנת ליהודי אפשרות ל"וענית ואמרת לפני ה' אלוקיך", יש לנצל אפוא הזדמנות זו לבקשה - "עד מתי?!" רוצים אנו שכבר תבוא הגאולה בפועל ממש! ובוודאי ישמע ה' לזעקת ה'ביכורים' שלו - עם-ישראל - ויזכנו ויטיב ומיד ממש לקיים את מצוות הביכורים כפשוטה בגאולה האמיתית והשלמה.

(מאת הרבי מליובאוויטש, על-פי ספר השיחות תנש"א כרך ב, עמ' 810)

שירות אל היהודי: "אתה מליובאוויטש?".

"כן", נדרך היהודי ועמו גם השחור.

"התוכל לסור לביתי. אני זקוקה לעזרה", הביטה בו בעיניים מתחננות. אלא שהיא לא נזקקה לתחנונים מרובים. היהודי יחד עם השחור ניגשו עמה מיד לביתה. "הוא העוזר שלי", הסביר היהודי לאישה למראה מבטה התמה.

"אם עדיין לא ברור לכם, אני יהודייה", פתחה האישה את סיפור חייה. "ילדות לא קלה עברה עליי. בגיל שנים-עשרה התמכרתי לעישון סמים. כשבגרתי, התחנתי עם גוי שהכרתי מקהיליית המעשנים ואף נולדה לנו בת. אתם מתארים לעצמכם, שחינו מעולם לא היו ורודים. לא מזמן, נטש אותי בעלי. זה לא כל כך הפריע לי. הבעיה היא, שהוא לקח עמו את הילדה.

"זכרתי כי יהודייה אני. רציתי להתפלל לאלוקים שיעזור לי למצוא את ילדתי. אך לא היה לי כל נוסח של תפילה אותו אוכל למלמל. היום החלטתי כי אני מוכרחת למצוא משהו שיעזור לי להתפלל. נברתי בחפצי האישיים ופתאום מצאתי מחזיק-מפתחות עם תמונה של הרבי מליובאוויטש. קיבלתי אותו כשהייתי חניכה כילדה קטנה במחנה-קיט של חב"ד. לקחתי לידי את המחזיק והתחנתי אל הרבי שיסייע לי. שיעשה משהו, שילדתי תחזור אליי. בלעדיה, חיי אינם חיים!" מיררתי בבכי. "תוך כדי שאני מדברת אל התמונה הבטתי בחלון - ואז ראיתי אתכם. לפי המראה שלך", אמרה ליהודי, "ניחשתי כי אתה חסיד של הרבי והבנתי כי הרבי שלח אותך כדי לעזור לי" ... "במה בעלך מתעסק?", שאל היהודי.

"הוא שחקן בייסבול", השיבה.

"זו הרי הזירה שלך", פנה לידידו השחור. השחור כמו התעורר לחיים. הוא ברר אצל האישה לאיזו קבוצה משתייך בעלה, ערך כמה טלפונים לוודא מתי מתקיים המשחק הבא של אותה קבוצה וכמה טלפונים נוספים בהם גייס כמה חברים לעזרה. "היה בסדר", עודד את האישה.

ביום ובשעה המתוכננת, הגיעה קבוצת גברתנים למגרש, איתרה את הבעל ודחקה אותו לפינה מוסתרת. הלה היה מבוהל כולו. "מי אתם?", שאל בבעתה.

ראש הקבוצה, מיודענו השחור, הביט בו בעיניים מזרות אימה וסינן מבין שיניו: "החזר את הבת לאשתך!"

ליותר הוא לא נזקק. בו במקום הובילם הבעל למקום הבת ושלח אותה עמם לאמה.

התמונה שנפלה מהקיר והתמונה במחזיק-המפתחות סגרו את המעגל ...